

Andersenovy pohádky

Andersens Märchen

edika.

A1/A2

**dvojazyčná kniha
pro začátečníky**

mp3 zdarma na

www.albatrosmedia.cz

Andersonovy pohádky

Andersens Märchen

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Navrátilová

Andersonovy pohádky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Andersenovy pohádky

Andersens Märchen

**Edika
Brno
2017**

Andersenovy pohádky

Andersens Märchen

Úprava německého textu a český překlad: Jana Navrátilová

Oborná korektura: Sabine Seitz

Ilustrace: Jan Šenkyřík

Obálka: studio Petit, Aleš Čuma

Odpovědná redaktorka: Yulia Mamonova

Technický redaktor: Jiří Matoušek

Nahrání, editace, mastering: Recording Studio Škroupova Brno, prosinec 2016

Německý hlas: Sabine Seitz

Texty pohádek namluvené rodilou mluvčí naleznete na:

<http://www.albatrosmedia.cz/andersenovy-pohadky-A1A2.html>

Objednávky knih:

www.albatrosmedia.cz

eshop@albatrosmedia.cz

bezplatná linka 800 555 513

ISBN tištěné verze 978-80-266-1104-2

ISBN e-knihy 978-80-266-1119-6 (1. zveřejnění, 2017)

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

Vydalo nakladatelství Edika v Brně roku 2017 ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4. Číslo publikace 24832.

© Albatros Media a. s., 2017. Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu vydavatele.

1. vydání

ALBATROS MEDIA a.s.

Úvod

Dánský spisovatel Hans Christian Andersen proslul především jako jeden z největších světových pohádkářů. Napsal 156 pohádek, které právem patří k nejlepším dílům klasické literatury.

Pocházel z velmi chudých poměrů, jeho začátky nebyly lehké. To se také odráží na atmosféře příběhů, které ne vždy končí šťastně a jejich zápletky mají často neobvyklá rozuzlení. Některé pohádky vycházejí z lidových kořenů (např. Princezna na hrášku), většinou jde ale o původní příběhy. Díky přirozenému vypravěčskému stylu a jemnému humoru podněcují představivost. Pod prostým vyjádřením se ale často skrývá až groteskní nadsázka a morální apel.

Dvojjazyčné vydání pěti vybraných pohádek nabízí možnost procvičit si zábavnou formou znalosti německého jazyka. V německé části jsme se snažili o jednoduché vyjadřování, tak aby byla četba s pomocí českého překladu snadná. Zároveň jsme chtěli zachovat charakteristické kouzlo jazyka Andersenových pohádek. Za každým příběhem následuje dvojstránka s otázkami, úkoly a hádankami.

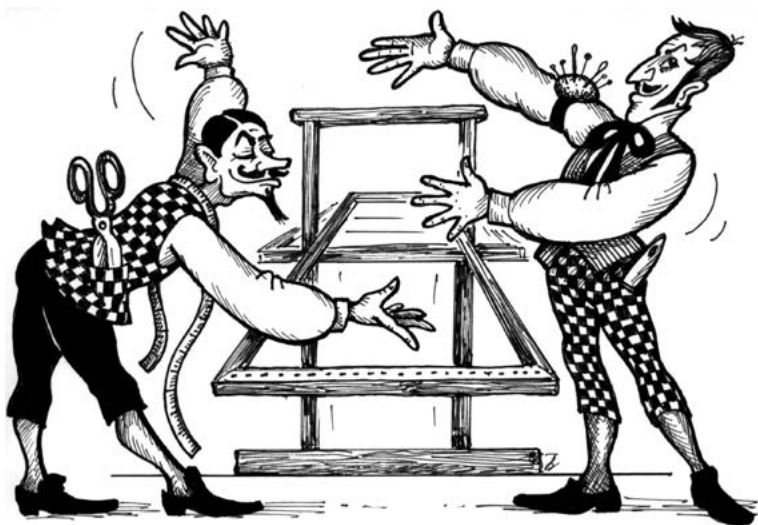
Dejte se do čtení, vnímejte kouzlo pohádkových příběhů a možná si také ověříte pravdivost výroku Hanse Christiana Andersena:

„Celý svět je plný zázraků, na které jsme si však tak zvykli, že je nazýváme všedními věcmi.“

Des Kaisers neue Kleider

Vor vielen Jahren lebte ein Kaiser, der all sein Geld für neue Kleider ausgab. Er kümmerte sich nicht um seine Soldaten genauso wenig wie um das Theater. Er ging nur dann spazieren, wenn er seine neuen Kleider zeigen konnte. Für jede Stunde des Tages hatte er einen Rock und wie man sonst von einem König sagt: „Er ist im Rat“, so sagt man hier immer: „Der Kaiser ist in der Garderobe!“

In der großen Stadt, in der er lebte, ging es sehr munter her. An jedem Tag kamen viele Fremde. Eines Tages kamen auch zwei Betrüger an. Sie gaben sich für Weber aus und sagten: „Wir können das schönste Zeug* weben. Die Kleider aus diesem Zeug haben die wunderbare Eigenschaft, dass sie für jeden Menschen unsichtbar sind, der für sein Amt nicht taugt oder unverzeihlich dumm ist.“

* das Zeug – látka, tkanina (zastaralý výraz)

Gísařovy nové šaty

Před mnoha lety žil jeden císař, který veškeré své peníze utrácel za nové šaty. Nestaral se o své vojáky, nestaral se o divadlo. Na procházku chodil jen tenkrát, když se mohl ukázat v nových šatech. Každou hodinu si oblékal jiný kabát, a jako se jinde o králi říká: „Je ve státní radě“, zde se vždy říkalo: „Císař je v oblékárně.“

V tom velkém městě, v němž žil, panoval čilý ruch, denně sem přicházelo mnoho cizinců. Jednoho dne sem přišli také dva podvodníci. Vydávali se za tkalce a tvrdili: „Umíme utkat tu nejkrásnější látku. Oděv z této látky má zázračnou vlastnost, totiž že je neviditelný pro každého člověka, který se nehodí pro svůj úřad nebo je neodpustitelně hloupý.“

„Das sind prächtige Kleider“, dachte der Kaiser, „wenn ich solche Kleider habe, kann ich wissen, welche Männer in meinem Reich zu ihrem Amt nicht taugen. Ich kann dann die Klugen von den Dummen unterscheiden! Ich will dieses Zeug haben!“ Und er gab den beiden Betrügern viel Geld für ihre Arbeit.

Sie stellten auch zwei Webstühle auf und taten, als ob sie arbeiteten; aber sie hatten nichts auf dem Webstuhl. Trotzdem verlangten sie die feinste Seide und das prächtigste Gold, das steckten sie in ihre eigenen Taschen und arbeiteten an den leeren Stühlen bis spät in die Nacht hinein.

„Ich will wissen, wie weit sie mit der Arbeit sind!“ dachte der Kaiser. „Ich will meinen alten ehrlichen Minister zu den Webern schicken. Er kann am besten beurteilen, wie der Stoff ist, denn er hat Verstand, und keiner versteht sein Amt besser als er.“

Nun ging der alte gute Minister in den Saal hinein, wo die zwei Betrüger saßen und an leeren Webstühlen arbeiteten. „Oh“, dachte der alte Minister und riss die Augen auf. „Ich kann ja nichts sehen!“ Aber das sagte er nicht.

Die Betrüger baten ihn näher zu treten, dann zeigten sie auf den leeren Webstuhl. Der arme alte Minister konnte nichts sehen, denn es war nichts da.

„Bin ich dumm? Das habe ich nie geglaubt und das darf kein Mensch wissen! Tauge ich wohl nicht zu meinem Amte*?“

„Nun, Sie sagen nichts dazu?“ fragte der eine Weber.

* Koncovka -e u 3. pádu se používá zřídka, působí zastarale.

„To by byly skvělé šaty,“ pomyslel si císař, „když takové šaty budu mít, poznám, kteří mužové v mé říši se nehodí pro svůj úřad. Mohu pak také odlišit moudré lidi od hlupáků! Chci tu látku mít!“ A dal oběma podvodníkům spoustu peněz, aby mohli pracovat.

Ti si postavili dva tkalcovské stavy a předstírali, že pracují; ale nic v nich neměli. Přesto požadovali to nejjemnější hedvábí a nej-
skvostnější zlato, to si však strčili do vlastních kapes a na prázdných
stavech pracovali dlouho do noci.

„Chci vědět, jak jsou s prací daleko,“ pomyslel si císař. „Pošlu ke tkalcům svého starého, poctivého ministra. Ten nejlépe posoudí, jaká látka je, protože je moudrý a nikdo svému úřadu nerozumí lépe než on.“

Nyní tedy vešel starý dobrý ministr do sálu, kde seděli ti dva podvodníci a pracovali na prázdných stavech. „Ach,“ pomyslel si starý ministr a vytřeštil oči. „Vždyť nic nevidím!“ Ale nahlas to neřekl.

Podvodníci ho vyzvali, aby přistoupil blíž a ukazovali na prázdný stav. Ubohý starý ministr nic vidět nemohl, neboť tam nic nebylo.

„Copak jsem hloupý? To mě nikdy nenapadlo a nikdo se to nesmí dozvědět! Což se nehodím na svůj úřad?“

„No, nic na to neřeknete?“ zeptal se jeden tkadlec.

„Oh, es ist schön!“ antwortete der alte Minister und sah durch seine Brille. „Dieses Muster und diese Farben! Ja, ich werde dem Kaiser sagen, dass es mir sehr gefällt.“

„Nun, das freut uns!“ sagten die beiden Weber. Jetzt verlangten die beiden Betrüger mehr Geld, mehr Seide und mehr Gold zum Weben. Sie steckten alles in ihre eigenen Taschen und arbeiteten wie bisher an den leeren Webstühlen.

Der Kaiser schickte bald wieder einen anderen ehrlichen Staatsmann hin, aber dem ging es gerade wie dem ersten. Er schaute und schaute, weil aber außer dem leeren Webstuhl nichts da war, so konnte er nichts sehen.

„Dumm bin ich nicht!“ dachte der Mann. „Es ist also mein gutes Amt, zu dem ich nicht taue. Niemand soll das bemerken!“ Und so lobte er den Stoff, den er nicht sah.

Alle Menschen in der Stadt sprachen von dem prächtigen Stoff. Nun wollte der Kaiser ihn selbst sehen. Mit vielen Hofleuten, unter denen auch die beiden ehrlichen Staatsmänner waren, ging er zu den listigen Betrügern.

„Ist das nicht prächtig?“ fragten die beiden alten Staatsmänner. „Sehen Sie, welches Muster, welche Farben!“ Und dann zeigten sie auf den leeren Webstuhl; denn sie glaubten, dass die anderen den Stoff sehen können.

„Was“, dachte der Kaiser, „ich sehe ja gar nichts! Das ist ja schrecklich! Bin ich wohl dumm? Tauge ich nicht dazu, Kaiser zu sein? Das ist das Schrecklichste, was mir begegnen kann.“

„Oh, es ist sehr hübsch!“ sagte er. Und er nickte zufrieden und betrachtete den leeren Webstuhl. Alle Menschen, die mit ihm wa-

„Ó, je to krásné!“ odpověděl starý ministr a hleděl skrz své brýle. „Ten vzorek a ty barvy! Ano, řeknu císaři, že se mi to velmi líbí.“

„Nu to nás těší!“ řekli oba tkalci. Teď oba podvodníci požádali o ještě více peněz, více hedvábí a více zlata, aby mohli tkát. Všechno si strčili do vlastních kapes a pracovali jako dosud na prázdných stavech.

Císař vyslal brzy zase jiného počestného státního úředníka, ale tomu se vedlo právě tak jako tomu prvnímu. Díval se a díval, ale protože tam kromě prázdného stavu nic nebylo, tak nemohl nic vidět.

„Hloupý přece nejsem!“ myslel si ten muž. „Je to tedy můj úřad, ke kterému se nehodím. Nikdo to nesmí zpozorovat!“ A tak vychvaloval látku, kterou neviděl.

Všichni lidé ve městě hovořili o skvostné látce. Nyní ji chtěl vidět i sám císař. Vydal se s mnoha dvořany, mezi nimiž byli i oba počestní státníci, k oběma prohnáním podvodníkům.

„Není to nádherné?“ ptali se oba staří úředníci. „Pohledte, jaký vzorek, jaké barvy!“ A ukazovali na prázdný tkalcovský stav; neboť se domnívali, že ostatní látku vidí.

„Cože,“ pomyslel si císař, „vždyť nic nevidím! To je ale strašné! Copak jsem hloupý? Nehodím se k tomu, abych byl císařem? To je nejstrašnější, co by se mi mohlo stát.“

„Ach, je to velmi hezké!“ řekl. Spokojeně pokyvoval hlavou a pozoroval prázdný stav. Všichni ostatní, kteří byli s ním, také nic ne-

ren, sahen auch nichts, aber sie sagten, wie der Kaiser: „Oh, das ist hübsch!“ Und sie rieten ihm, diese neuen prächtigen Kleider das erste Mal bei dem großen Fest zu tragen. „Es ist niedlich, herrlich, ausgezeichnet!“ ging es von Mund zu Mund.

Die ganze Nacht vor dem Fest saßen die Betrüger an den Webstühlen und hatten viele Lichter angezündet.

Der Kaiser kam mit seinen vornehmsten Hofleuten selbst dahin, und beide Betrüger hoben einen Arm in die Höhe und sagten: „Seht, hier sind die Hosen! Hier ist der Rock! Hier der Mantel!“ und so weiter.

„Wunderbar!“ riefen alle Hofleute, aber sie konnten nichts sehen, denn es war nichts da.

Der Kaiser legte alle seine Kleider ab, und die Betrüger stellten sich, als ob sie ihm die neuen Kleider anzögen*. Der Kaiser wendete und drehte sich vor dem Spiegel.

„Wie gut sie kleiden! Wie herrlich sie sitzen“, sagten alle. „Welches Muster, welche Farben!“

„Seht, ich bin fertig!“ sagte der Kaiser. „Sitzt es nicht gut?“ Und dann wendete er sich nochmals vor dem Spiegel.

So ging der Kaiser unter dem prächtigen Thronhimmel, und alle Menschen auf der Straße und in den Fenstern sprachen: „Wie schön sind des Kaisers neue Kleider! Wie schön sitzt alles!“ Keiner wollte zeigen, dass er nichts sah.

„Aber er hat ja nichts an!“ rief endlich ein kleines Kind.

* ...sie zögen an – konjunktiv préterita (podmiňovací způsob) slovesa anziehen. ...als ob sie anzögen – *jako by oblékali* (tvar konjunktivu ve vedlejší větě)

viděli, ale říkali stejně jako císař: „Ach, jak je to hezké!“ A radili mu, aby si ty nové skvostné šaty vzal na sebe poprvé při příležitosti velké slavnosti. „Je to rozkošné, překrásné, vynikající!“ neslo se od úst k ústům.

Celou noc před slavností seděli podvodníci u stavů a měli rozsvíceno množství světel.

Císař sám přišel se svými nejvznešenějšími dvořany a oba podvodníci zvedli ruku do výšky a říkali: „Pohledte, tady jsou kalhoty! Zde je kabát. A zde plášť!“ a tak dál.

„Překrásné!“ zvolali všichni dvořané, ale nemohli nic vidět, neboť tam nic nebylo.

Císař odložil všechnu svůj oděv a podvodníci předstírali, že mu oblékají nové šaty. Císař se obracel a otáčel před zrcadlem.

„Jak vám sluší! Jak nádherně padnou,“ říkali všichni. „Jaký vzorek, jaké barvy!“

„Pohledte, jsem připraven!“ řekl císař. „Sluší mi to, že?“ A otočil se ještě jednou před zrcadlem.

Tak šel císař pod nádhernými nebesy a všichni lidé na ulici i v oknech říkali: „Jak krásné jsou císařovy nové šaty! Jak mu to sluší!“ Nikdo nechtěl dát najevo, že nic nevidí.

„Vždyť nemá nic na sobě!“ vykřiklo najednou malé dítě.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.